

Néhány mondat fákról és rajzokról

hátrafordult. fák. gondolta magában.
ilyenkor ideges lesz az ember. háttal
a partnak nézi a fákat. oly sokszor
mondták, hogy a fák között szörnyek
vannak. ilyen formákat mindenhol
lát az ember. falevelek, ágak. állatok.
és mégis. ekkor jut eszünkbe, hogy
a levél szem, fül, orr lehet, amiképp
összefirkált papírunkon. a sziklára
visszapillantva tudja: a rajzok itt mit
sem érnek, azok ostoba, tévelygő
ásolók fantáziái. nyári éjjel, sima
tenger. elhajítja mind, újat rajzol
magának, belép a fák közé, oda.
ahol a tegnap bujkál. és a szörnyek
lesnek, testüket az erdő formálja,
nézi, nézi, *ne fordulj meg*, lassan
menj beljebb. hidd azt, hogy ők
félnek. tőled. a kitaposott ösvény
mégis megriasztja. itt ember járt.
forgolódni nem mer. mindenhol
fák, fák, fák, fák állják körbe.

Egy mesét

legszívesebben a bajokról beszélek mostanában.
tudod, az úgy van, hogy néha azt érzem, most jó.
a kórházba járkálok, fóbiáim lettek, betegnek
képzem magam, azt mondják, nevet rajtam
az orvos, hogy megint, már megint mit
keresek itt. a műtéti heg a kismedencémnél
már szép, bár piros a színe a vágásnak,
dolgoznak a vérlemezkék. néha, mint egy
filmben, pislantások közben fel-fel-
villan egy emlék, ahogy a műtőasztalon
fekszem, fekszem, a lábam nem mozdul és
ahogy félek, azt a félelmet nem felejttem
el, ahogy a gerincembe megkapom
az injekciót, ahogy sírok az orvosok
előtt és egy mesét kérek tőlük, érted,
egy mesét, ahogy a tyúkketreci sorozat-
gyilkos a kivégzésekor karácsonyi
dalt énekel, beteg vagyok, tényleg
nem tudom, hogy beismerem-e
egyszer, vagy mindig csak
mosolygok rajta, azt se tudom,
mosolygok-e egyáltalán ilyenkor

A víz története

az ablakban pipiskedve állok, amikor van egy szabad percem, amikor itthon vagyok, amikor kedvem van virágokat nézni, nézni. azt olvastam, hogy ha a virágokat boroshordók mellé rakjuk, a párlat átveszi az ízét. nagyon ritkán iszom vörösbort vagy fehéret – mostanában balatoni főzőbort használok, ilyenkor a gőz megcsapja az orromat, és szívesen innék belőle, pedig tudom: pocsék, a főzőbor mindig az, de mégis. most, ahogy kinézek az ablakon, virágok jutnak az eszembe, ahogy színük átjárja az erjedt bort, ahogy végig, a pohár szélén lötyögtetem, jobbra, balra és elgondolkodom azon, hogyha az egyik hordót bor helyett vízzel töltötték meg, mert van úgy, hogy tréfát űznek belőled, a borból, a virágból, a színből, a vízből. és ha tudnád, hogy az utolsó vizet ittad meg, amit bornak hittél. hiszed most is.